

Glenn Bechs tale ved modtagelsen af Politikens Litteraturpris

Taler

Glenn Bech
Forfatter

Dato

7. marts 2023

Sted

Pressen, København

“Den milliardærfob!” ”Hvad mener du, hans kapitalismekritik er ikkeeksisterende. Han er slet ikke rigtig marxist!”

“Sikke en sød mor, han har. Og så klager han over tilværelsen?”

“Hvor bliver hans internationale perspektiv af?” ”Jeg skriver da også om klasse! Hvorfor ringer medierne aldrig til mig?”

”Nå, nu er det nok trendy at være homo fra provinsen ...”

”Hvad med klimaet?!”

“Manden har aldrig haft et ægte, langvarigt arbejderklassearbejde!”

“Hvad ved han om klasse, han voksede jo op i et rækkehus!?”

”Føj, hvor han skammer sig over sit ophav. Hvor bliver stoltheden af?”

“Hvad med pensionisterne?!” ”Rige mennesker har også problemer!”

”Man kan godt have haft en væmmelig barndom og alligevel blive postdoc i immunologi!”

”Man kan altså godt have haft en væmmelig barndom og alligevel skrive digte om sommerfugle og blomster ...”

”Jeg genkender ikke virkeligheden, som han skildrer den. Alt for følelsesladet!”

”Han karikerer ...”

”Se ham lige! Så sød, han er, over for den tidligere statsministers datter. Den socialdemokrat!”

“Så hårdt var det nok heller ikke at være bøsse!”

I 2018 advarede en højtstående venstreorienteret politiker imod at lade identitetspolitikken overtage klassekampen. Vedkommende argumenterede for, at forandringer i et demokratisk samfund drives frem af flertallet. Og at flertallet derfor skal se, hvordan deres liv kan forbedres ved at stemme på partiet.

Underforstået: Uagtet om du er kvinde, mand eller noget derimellem, er du givetvis også lønmodtager eller folkepensionist. Ergo har du nogle klasseinteresser, der går på tværs af din identitet. Og dem skal vi fokusere på, hvis vi vil ændre samfundet.

Politikeren hævdede tilmed, at en af hovedårsagerne til Donald Trumps sejr i USA bl.a. skyldtes venstrefløjen, som primært var optaget af at belære og tale om visse segmenters specifikke interesser på bekostning af eller helt i stedet for fordelingspolitik.

*

Modsat visse moderne sociologer og debattører fremfører jeg på ingen måde nogen altforklarende teori eller patenterer sandheden. Den slags ambitioner opfatter jeg som religiøse, umodne, arrogante.

Hvorfor ikke værdsætte hver enkeltes forudsætninger for at bidrage?

Skyldig! Jeg er vel en smule kompromissøgende. Hos mig er ”opbyggelig” ikke absolut noget skældsord.

Kendistilbedelse, illusionen om merit, Wolt-buddenes ansættelsesforhold, spørgsmål vedr. arveafgift og håndværkerfradrag; selv nepotismekritikken går igennem det meste, jeg skriver og foretager mig.

Mit seneste litterære projekt handler om ambivalens, politisk hjemløshed, de

forkerte og afskyede, som jeg kender og kendte dem; en konstant søgen efter fællesskab og heling. Her er tale om økonomisk såvel som kulturel og social undertrykkelse og eksklusion. Om adgange til penge og bolig. Adgange til anerkendelse og værdighed. Sex og krop og ungdomsliv.

Jeg skal naturligvis stå til ansvar for, hvad jeg udtaler i medierne, også selvom jeg for længst mistede overblikket, men jeg kan næppe holdes til ansvar for, hvem jeg ses sammen med, eller som deler mine tekster eller manipulerer og bruger dem i politiske sammenhænge? Inden for forskningen kaldes det videnskabeligt uredeligt kun at udvælge pointer, der underbygger ens egne argumenter, imens man overser de andre, muligvis modsigende – men hvad kaldes manøvren inden for meningsdannelsen, journalistikken, litteraturkritikken?

Fair game? Clicks? Territorial markering? Udgrænsning og magtkamp?

Man er kravlet op, og man skal hives ned igen. Man marcherer ikke 100% i takt og afstemt med et gældende dogme. En primitiv socialpsykologisk dynamik, som, når den udspiller sig på den yderste venstrefløj, resulterer i, at allierede og ligesindede aktivister i stigende grad forlader kampen over interne uenigheder.

I forlængelse af førnævnte politiker vil jeg tilsvarende hævde, at hvis vi endelig skal skændes om, hvem der har æren eller skylden for, at fænomener såsom Inger Støjberg opstår, ville det ikke udelukkende være Lars Seier og Lego-familien, jeg pegede på i første omgang, men denne slags enøjet frelste skribenter, som også i øjeblikket forsøger at afspore debatten.

Jeg har en kollega. En temmelig ung kollega, som debuterede for ikke længe siden. Han kommer fra et Danmark – ofte omtalt som et parallelt Danmark – og som i øvrigt udgør en større, mere anderledes udsat del af den bund, jeg selv opvoksede på. Min kollega fejrede fødselsdage i fængslet. I dag holder han foredrag og går på højskole. Han lærer os en hel masse om nogle mennesker og borgere, vi ikke ellers har adgang til. Lige så vel som samfundsstrukturerne peger han på sit eget, individuelle ansvar, når journalisterne afkræver forklaringer på, hvorfor det lykkedes for ham og ikke hans venner.

Digtsamlingen, han debuterede med, handler om vold – livet på gaden, kriminalitet, machofællesskaber, biler, kæder og større drømme. En på mange måder beskidt, forkert, ubearbejdet og stødende bog.

Det er glædeligt, at vi igen italesætter klassesamfundet. Men altså ikke venstrefløjens selvoffergørende, mest amerikaniseredes fortjeneste. Derfra prøvede man at udstøde min kollega. Nu skulle den storbybosatte middelklasses skamfulde Vi pludselig belære en af underklassens overlever om, hvordan han i virkeligheden burde føle, tænke, skrive samt forholde sig til sin egen historie på.

I stedet for at lytte, snuppede man mikrofonen ud af munden på ham. Eller, det lykkedes så heldigvis ikke.

Kære Haidar, du befinder dig et andet sted i byen i aften, herfra vil jeg sige: velkommen til.

Lad ikke den ”egentlige klassekamp” definere af velmenende skribenter, som primært oplever den udefra og nu skal til at ryste ugentlige hot takes ud af ærmet.

I forlængelse heraf iler jeg videre til talens sidste, stadig beslægtede tema. Jeg kan nemlig ikke stå her – i anledningen af denne fejring – og ikke tale om homoseksualitet, heller ikke selvom man sommetider ynder helt at ignorere denne linse, hvorigennem bogen er skrevet, og mit liv er levet.

Jeg ved nemlig ikke, hvad der er værst ...

at bankes ned på vej hjem fra byen for at holde min kæreste i hånden,

eller når anmelderen i en såkaldt venstreorienteret avis tilkendegiver, at ”man vel sagtens kan være queer i Midtjylland ...”

Hvis du er heteroseksuel og skal anmelde en bog bl.a. om og for og til homoseksuelle

og du end aldrig har bladret i en trivselsundersøgelse, men alligevel roder dig ud i at fortælle den homoseksuelle, hvordan det faktisk er at være homoseksuel, ja så ... ér det sgu, jeg bliver en ”vred, ung mand.”

*

Glem Martin Andersen Nexø. Danmarks første proletarforfatter var muligvis en svans. Også ham burede vi inde i forbindelse med Sædelighedsskandalen. Også han begik senere selvmord. Navnet er Carl Hansen Fahlberg. ”Et barn blev korsfæstet”, udkom i 1937 – i øvrigt fire år inden Tove Ditlevsens ”Man gjorde et barn fortræd”.

Det, jeg mener, er blot, at det skræmmer mig at tænke på, hvem det er, der gives lov til at skrive vores alle sammens litteraturhistorie.

Denne aften opfatter jeg som en sejr for alle, der ikke længere anerkender selvfølgens, udgangspunktets, løgnens og de intellektuelles gaslightings autoritet. Håbet er vel, at flere og flere hele tiden oplever at bidrage og modtage på baggrund af deres uddannelses- og indkomstniveau samt levede erfaringer. Et mangfoldigt samfund kræver mangfoldige løsninger. Ingen kan se 360 grader omkring sig selv, heller ikke jeg. Det er derfor, jeg rækker sådan ud med min litteratur.

Tak til ...

Alle mine læsere. Fra hvilket som helst lag i samfundet. Bosat hvor som helst i landet. Jeres støtte er overvældende og rigeligt til, at det hele giver mening.

Min kæreste. Min mor. Og mine venner, som jeg godt kunne finde mere tid til. Tak for forståelsen og tålmodigheden.

Tak til dem, der kæmper for et mere sikkert sted for både synlige og usynlige LGBT'ere.

Tak til alskens kulturarrangører, velfærdshelte, bibliotekarer, boghandlere, studentermedhjælpere, lærere, undervisere, formidlere og andre udbredere af litteraturen ...

Tak til min lille gruppe af rådgivere, som jeg ringer til, når medierne flår i mig. I særdeleshed tak for at forsvare og tale på mine vegne, når jeg selv er ukampdygtiggjort af angst og udmattelse. Det giver mig en uvurderlig ro, når I, med al jeres erfaring observerer situationen udefra og således kortlægger mine klogeste, mest selvomsorgsfulde træk.

Tak til min redaktør, Mette Mortensen. Jeg formoder, at jeg nok ikke altid er den mindst anstrengende forfatter at samarbejde med. Tillid kommer ikke så let til mig. Den har du – ca. 95% af tiden ?

Tak til mit forlag for at blande sig så minimalt i, hvad det mon er for et forfatterskab, jeg er i gang med at skabe. ”Skriv der, hvor ilden er.” Vi indgår en aftale, og pludselig har jeg skrevet en helt anden bog. ”Sådan må det være,” siger I. Og dét værdsætter jeg.

Tak til Simon, Lydia, Sara, Vivi, Lise, Rasmus, Torben, Peter, Niels, Christina, Helle, Sofie, Mette, Mette, Nanna og Hanne og alle andre, jeg har været i berøring med undervejs.

Kilde

glennbech.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Takketale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/glenn-bechs-takketale-ved-modtagelsen-af-politikens-litteraturpris-2022>